

## Arrest

nr. 151 697 van 3 september 2015  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 16 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat R. JEENINGA loco advocaat D. GEEROMS en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 15 februari 2012 een verklaring tot inschrijving in als werkzoekende. Op 15 maart 2012 werd verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart. Verzoeker werd op 21 oktober 2014 verzocht aan de hand van een brief van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging informatie te verstrekken nopens de huidige economische activiteiten. De gemachtigde nam op 13 februari 2015 een beslissing houdende beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing:

*“Betrokkene diende een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als werkzoekende op 15.02.2012. Ter staving van zijn aanvraag legde hij bewijzen van interim tewerkstelling voor. Op 15.03.2012 werd hij in het bezit gesteld van een E-kaart. Betrokkene werd op 21.10.2014 vriendelijk*

verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van zijn huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen hij ter beschikking heeft. Overeenkomstig artikel 42bis § 1, beschikt de minister of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid te controleren of er aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Betrokkene legde volgende documenten voor: sollicitatiebewijzen en een bewijs van werkloosheidsuitkering.

Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat mijnheer officieel tewerkgesteld was tot 19.09.2013.

Overeenkomstig artikel 42bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980 kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden echter overschreden en kan dus worden gesteld dat betrokkene niet meer als werknemer kan worden beschouwd overeenkomstig artikel 40 § 4 of artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980.

Betrokkene wil aan de hand van sollicitatiebewijzen aantonen dat hij actief op zoek is naar werk. Om het verblijfsrecht als werkzoekende te bekomen en logischerwijze te behouden dient betrokkene aan te tonen een reële kans op tewerkstelling te hebben. Betrokkene toont weliswaar aan gesolliciteerd te hebben maar dit zonder positief gevolg. Sinds 19.09.2013 is hij er ook niet meer in geslaagd om een tewerkstelling te bekomen. Hij toont op geen enkele wijze aan dat er binnenkort verandering kan komen in zijn werkloosheid. Derhalve is het niet onredelijk te stellen dat zijn reële kans op tewerkstelling valt af te leiden uit het administratief dossier.

Ook het ontvangen van werkloosheidsuitkering vormt geen basis om het verblijfsrecht te kunnen op behouden, betrokkene blijft namelijk werkzoekende en dient dus aan de voorwaarden als werkzoekende te voldoen. Een van de voorwaarden om werkloosheidsuitkering te kunnen ontvangen is dan ook ingeschreven te zijn als werkzoekende bij de VDAB.

Bij gebrek aan bewijzen van enige economische activiteit in België of het bewijs dat betrokkene als economische niet-actieve voldoende in zijn bestaansmiddelen kan voorzien, dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15-12-1980.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd 21.10.2014 waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis §1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht. **DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS."**

## 2. Onderzoek van het beroep

### 2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

**"EERSTE MIDDEL. VERZOEKER VOLDOET WEL DEGELIJK AAN DE VEREISTEN VOOR HET BEHOUD VAN HET VERBLIJFSRECHT VAN MEER DAN 3 MAANDEN. SCHENDING VAN ARTIKEL 40, §4 JUNCTO ARTIKEL 42BIS EN SCHENDING VAN HET RECHTSZEKERHEIDSBEGINSEL EN HET VERTROUWENSBEGINSEL. 7.** De argumentatie van de dienst vreemdelingenzaken om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de heer E. luidt als volgt: (...). In de brief die de heer E. ontving op 14 oktober 2014 wordt van hem gevraagd dat hij als werkzoekende het bewijs van reële kans op tewerkstelling en VDAB-attest OF sollicitatiebrieven voorlegt (stuk 3). Daarnaast dient men als werkloze ook nog het bewijs van de werkloosheidsuitkeringen die men ontvangt over te maken.

De heer E. maakt dit laatst genoemde bewijs over, samen met talrijke sollicitatiebrieven die aantonen dat meerdere malen per week spontaan solliciteert hetzij solliciteert op diverse vacatures. Door deze bewijzen over te maken was de heer E. in de veronderstelling dat hij volledig wettelijk in orde is en was hij zich zodoende compleet niet bewust van een mogelijk risico op verlies van zijn verblijfsrecht. De beslissing van 13 februari 2015, hem ter kennis gebracht op 19 maart 2015, kwam dan ook totaal onverwacht. Plots wordt hem het recht op verblijf geweigerd en wordt gesteld dat hij "op geen enkele wijze aantoont dat er binnenkort verandering kan komen in zijn werkloosheid en het derhalve niet onredelijk te stellen is dat zijn reële kans op tewerkstelling valt af te leiden uit het administratief dossier". Betrokkene begrijpt deze redenering niet. Enerzijds wordt gesteld dat hij niet zou aantonen dat er binnenkort verandering kan komen in zijn werkloosheid. Deze vraag werd betrokkene echter nooit gesteld! Hij ontving op 21 oktober 2014 een brief van de DVZ met vraag tot het overmaken van enkele

*documenten, hij maakt deze documenten over en dacht dat de zaak daarmee beëindigd was. Op geen enkele manier werd hem aangekondigd dat deze gevraagde bewijzen niet zouden volstaan. Anderzijds wordt gesteld dat het "niet onredelijk te stellen is dat zijn reële kans op tewerkstelling valt af te leiden uit het administratief dossier." Deze argumentatie onderbouwt de stelling van verzoeker en is compleet in tegenstrijd met de uiteindelijke beslissing van verwerende partij die een einde stelt aan het verblijf alhoewel zij zelf stelt dat uit het administratief dossier wel degelijk een reële kans op tewerkstelling is af te leiden... Van een zorgvuldig handelende overheid kan verwacht worden dat haar redenering logisch, helder, duidelijk en consistent is. Dit is casu compleet niet het geval. De bestreden beslissing kan dan ook niet anders dan worden vernietigd."*

2.1.2. Artikel 42bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :*

*1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;*

*2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;*

*3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;*

*4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding."*

Overeenkomstig artikel 42bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet kon verzoeker nog zes maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Verweerder stelt terecht vast dat deze zes maanden ruimschoots zijn overschreden, zodoende dat de verzoekende partij niet meer als werknemer kan worden beschouwd. Verzoeker heeft ook geen bewijzen voorgelegd waaruit zou blijken dat hij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing zou zijn tewerkgesteld. Verweerder besluit niet kennelijk onredelijk dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een reële kans op tewerkstelling heeft, nu mag worden verwacht dat hij reeds aan de slag zou zijn geweest. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedert 19 september 2013 er niet meer in is geslaagd om een tewerkstelling te bekomen. Terwijl meerdere sollicitatiepogingen werden ondernemen, zonder enig resultaat. Verzoeker maakt met zijn betoog ook niet aannemelijk dat hij in de nabije toekomst een reële kans op tewerkstelling heeft, nu recente sollicitaties werden voorgelegd waarop geen positieve respons werd bekomen. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging om te besluiten dat er geen reële kans op tewerkstelling is. Verzoeker lijkt dit motief van de bestreden beslissing ook niet te betwisten.

De kritiek van de verzoekende partij heeft immers voornamelijk betrekking op het schrijven van 21 oktober 2014, waarin niet zou zijn gevraagd of er binnenkort verandering kan komen in zijn werkloosheid.

De Raad merkt dienaangaande op dat het schrijven van 21 oktober 2014 verzoeker uitdrukkelijk verzoekt bewijzen over te maken aangaande een reële kans op tewerkstelling. Verzoeker kan bijgevolg niet worden gevolgd in zijn betoog dat deze vraag hem nooit zou zijn gesteld.

Nopens de beweringen dat de motivering van de bestreden beslissing niet logisch, helder, duidelijk en consistent zou zijn, laat de Raad gelden dat de beschouwingen van verzoeker geen afbreuk doen aan het hoofdmotief van de bestreden beslissing, met name dat hij niet aantoonde dat hij een reële kans op tewerkstelling heeft. Dit valt duidelijk af te leiden uit de motivering van de bestreden beslissing, een motivering die verzoeker toelaat kennis te nemen van de motieven waarop de bestreden beslissing is gestoeld.

De gemachtigde handelde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. De bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is ongegrond.

### 2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

*“TWEEDE MIDDEL. SCHENDING VAN HET MATERIËLE EN FORMELE MOTIVERINGSBEGINSEL EN DE ARTIKELN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991. 9. Het formele en materiële motiveringsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet van 29 juli 1991 vereisen niet enkel dat een motivering is opgenomen in de bestreden beslissing, maar tevens dat deze inhoudelijk ‘afdoende’ is. ‘Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.’ ‘Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn’. Dit betekent dat de bestuurde of rechtszoekende, in dit geval verzoeker, moet kunnen afleiden uit de bestreden beslissing, wat door een beoordeling in concreto de precieze, volledige en duidelijke redenen zijn die geleid hebben tot de beslissing, in casu beslissing tot het stellen van een einde aan het recht op verblijf van meer dan 3 maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing bevat zoals hierboven aangetoond meerdere inconsistenties en dient dan ook te worden vernietigd.”*

2.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker herhaalt dat de motivering van de bestreden beslissing inconsistenties vertoont. Ter ondersteuning verwijst hij naar het volgende gedeelte van de motivering: *“niet onredelijk te stellen is dat zijn reële kans op tewerkstelling valt af te leiden uit het administratief dossier”* hetgeen in strijd zou zijn met de uiteindelijke beslissing.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing, met name een gebrek aan bewijs van een reële kans op tewerkstelling, blijkt uit de motivering. De motivering bevat geen inconsistentie. De gemachtigde verwijst met voormelde motivering enkel naar de stukken van het administratief dossier, waarop zij zich vermag te steunen bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een reële kans op tewerkstelling. Op generlei wijze kan hieruit worden afgeleid dat de gemachtigde besluit dat er een reële kans op tewerkstelling is in hoofde van verzoeker, een standpunt dat ten andere in strijd zou zijn met de andere motieven van de bestreden beslissing.

De Raad laat gelden dat verzoeker bovendien geen belang heeft bij de geuite kritiek, nu hij niet aannemelijk maakt dat hij wel degelijk een reële kans op tewerkstelling heeft. Derhalve wordt niet aannemelijk gemaakt dat de motiveringsplicht is geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC